

ikke blot Beværtningspersonalet, men ogsaa Gæsterne Ansvar for Skænking for berusede.

Derimod har man kun foreslaaet Straf for den Skænking for berusede, der foregaar i offentlige Skænkesteder, derunder samtlige Lokaler i et offentligt Herbergeri, og ikke fulgt Norges og Hollands Eksempel ogsaa at straffe Skænking for berusede, naar den foregaar paa private Enemærker. Med en saadan Straffebestemmelse har man ment, at man vilde komme for langt ind paa Privatlivet, og at det i hvert Fald den første Gang, der lovgives paa dette Omraade, vilde være et for langt Skridt at tage. Af samme Grund er der heller ikke foreslaaet Straf for Skænking for berusede i Foreninger¹⁾.

§ 43, 2. Stykke. De allerfleste Politivedtægter baade for By og Land indeholde Forbud for Beværteren mod at skænke berusede Drikke for Børn. Mange Vedtægter nøjes med Udtrykket »Børn«; de fleste sætte dog en bestemt Alder, og denne er for det overvejende Antals Vedkommende sat til 16 Aar; i nogle Vedtægter er den sat til 18, i andre til 15 Aar og i et Par Vedtægter til 14 Aar. En enkelt Vedtægt, der sætter Alderen til 16 Aar, lader dog Forbudet alene gælde Børn, der ikke ere ledsagede af voksne.

For at gøre Forbudet almenbekendt og almenrespekteret er det formentlig vigtigt, at Aldersgrænsen er den samme Landet over. Det virker ikke heldigt, at den 15-aarige, for hvem der i Københavns Amts søndre Birk ikke maa udskænkes stærke Drikke, blot behøver at gaa over i nordre Birk for at opnaa det; det styrker ikke Overbevisningen om Rigtigheden af 16 Aars Grænsen hos Beværteren i søndre Birk eller Lysten hos ham til at overholde den.

Noget Forbehold har man i Forbudet ikke taget for de Børn, der ere under Ledsagelse af en voksen. Da der nemlig altid, navnlig i Nærheden af Beværtninger, findes Folk, der ville paatage sig en Ledsagers Rolle blot for at lovliggøre Udskænkningen, vilde et Forbehold som det antydede gøre Forbudet mod at skænke for Børn ganske betydningsløst.

Paa den anden Side er man ikke her gaaet saa langt som i Forbudet angaaende berusede; man har i Forbudet indskrænket sig alene til Beværtningspersonalet og ikke medtaget Gæsterne. Det forkastelige ved at give Børn Alkohol er neppe endnu i den Grad blevet Almenejendom i Befolkningen, at man i hvert Fald for Tiden kan gaa længere end til at stille Fordringer til Beværterfagets Udøvere. Det er imidlertid at ønske, at denne for Børnehjygiejnen saa overordentlig vigtige Sag ved en kommende Revision af Loven maa være trængt saa stærkt igennem i den almindelige Bevidsthed, at Forbudet kan gøres gældende overfor alle og enhver.

Hvor tvivlsomt det end ofte kan være, hvilken Grad af Forsæt eller Uagtsomhed der kræves for at straffe Politiforseelser, er der dog ingen Tvivl om, at den Vært vilde være ansvarsfri, som skænker for en ikke-sekstenaarig i den Tro, at han har fyldt de 16 Aar, saafremt den unges Udseende gør Værtens gode Tro begrundet. For Værtens Skyld er det derfor unødvendigt i Loybestemmelsen at tage Forbehold for det Tilfælde, at den unge efter sit Udseende maatte antages at være over 16 Aar. Alligevel er det formentlig rigtigt udtrykkeligt at nævne dette Tilfælde af Ansvarsfrihed, fordi det derigennem tillige betones, at *kun*, hvor den unges Udseende giver Støtte for Undskyldningen, nytter det Værten at skyde sig ind under, at han troede, Gæsten var over 16 Aar. Den Tilbøjelighed, der ofte vil være hos Værten til at paaberaabe sig god Tro med Hensyn til Gæstens Alder og hos Autoriteterne til overfor dette Standpunkt fra Værtens Side at opgive Sagen mod ham, bør formentlig modarbejdes ved at henvisse som det afgørende i Sagen til Gæstens Udseende, saaledes at Skænking for en Person, der *maa* antages at være under 16 Aar, bliver strafbar, naar han ikke viser sig at være over 16 Aar.

Da man har indskrænket sig til Straf for Beværtningspersonalet, har man allerede af den Grund ogsaa indskrænket Stedet for Forbudet til offentlige Beværtninger og Herbergerier²⁾.

§ 44 indeholder Straffebestemmelserne for Overtrædelser af Loven, afset fra § 39. For Tiden findes de tilsvarende Bestemmelser i Næringslovens §§ 75, 77, 78, L. om

1) Hvad Udlandet angaar, se Bilag S. 20, 27, 76, 90, 109, 130, 168, 175, 181, 204, 217, 220.

2) Ang. Udlandet se Bilag S. 19, 76, 109, 130, 152, 169, 171, 175, 216, 217, 224.